

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820201394
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7820201394.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu Š. L., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v T., N. XXX, zastúpeného: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 €, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 11Csp/68/2020-176 zo dňa 11.11.2020, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava rozsudkom uvedeným v záhlaví uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 € a tiež nahradiť mu trovy konania.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 € a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil poukazujúc na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“) a na skutočnosť, že v konaní sp. zn. 9Csp/77/2017 vedenom na Okresnom súde Rožňava sa domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500009755 zo dňa 1.3.2012 (ďalej len „Zmluva“). V uvedenom konaní súd zistil, že Zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „ZoSÚ“), v dôsledku čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ku ktorému došlo na strane žalovaného prijatím plnenia, presahujúceho istinu poskytnutého úveru. Žalobca tak splnil kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, keďže si úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v súlade s hypotézou ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS. Primeranosť sumy 500 € odôvodnil poukazom na hroziacu ujmu v dôsledku konania žalovaného, ktorá by bola vo výške 4.415,09 €, z ktorého dôvodu považoval túto sumu za primeranú. Žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu a mal za to, že na priznanie primeraného finančného zadostučinenia neboli splnené podmienky. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva), až za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadostučinenie. Argumentoval, že žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Zo žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadostučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa, preto žiadal zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

3. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 3 ods. 5 ZoOS a podľa ustálenej judikatúry, pričom dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a v celom rozsahu jej vyhovel. Skonštatoval, že žalobca preukázal úspešné uplatnenie porušenia jeho práv podľa osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa (zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), ktoré je jediným kvalifikačným predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V súvislosti s primeranosťou výšky finančného zadosťučinenia uviedol, že suma 500 € je primeraná vzhľadom na výšku úveru, morálnu a majetkovú ujmu žalobcu. V súvislosti s námietkou žalovaného, že zo strany žalobcu ide o účelové viacpočetné bezdôvodné uplatňovanie si primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že táto je právne bezvýznamná. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže bol v spore plne úspešný.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný uplatňujúci odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o základe žalovaného nároku a o výške nároku. Namietal, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právne závery, nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 500 €. Zo súdnej praxe vyplýva, že v prípadoch, kedy je výška plnenia ponechaná na úvahe súdu, je povinnosťou súdu uviesť vecné, jasné a zrozumiteľné dôvody a úvahy, na základe ktorých súd postupoval. Odvolaním napadnutý rozsudok podľa názoru žalovaného nespĺňa základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa § 220 CSP, pretože neobsahuje žiadny záver súdu vo vzťahu k predmetu sporu, najmä závery odôvodňujúce základ nároku a jeho výšku. Ďalej tvrdil, že primerané finančné zadosťučinenie plní satisfakčnú funkciu za imateriálnu ujmu. Existencia ujmy ako predpoklad jeho priznania nemusí byť exaktne preukazovaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná, inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Právna úprava síce uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod., ale na strane druhej to neznamena, že nárok vznikne za každých okolností aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky bez ďalšieho neznamenujú ujmu na strane žalobcu. V opačnom prípade je zadosťučinenie podľa uvedeného zákonného ustanovenia jediným prípadom v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie je satisfakciou. V iných prípadoch (napríklad zásah do osobnostných práv, do telesnej integrity, do práva na súdnu ochranu neprimeranou dĺžkou konania a pod.) totiž právna úprava existenciu ujmy a istý spôsob jej preukázania vyžaduje a § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nejaví byť výnimkou. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného a argumentoval, že z judikatúry Najvyššieho súdu jasne a stabilne vyplýva, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde a pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žalobca si v konaní č. k. 9Csp/77/2017 uplatňoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané finančné zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo jeho konaním, keď žalobcovi ako spotrebiteľovi naformuloval a predložil na podpis právne vadnú zmluvu. Záver súdu prvej inštancie ohľadom splnenia podmienok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia preto považoval za správny a zároveň v súlade s ustálenou súdnou praxou. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy, ako aj na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, žalobca je presvedčený, že súdom priznaná suma finančného zadosťučinenia 500 € je adekvátna a postačujúca. V súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku uviedol, že toto považuje za vecne správne a preskúmateľné, v súlade s požiadavkami upravenými v § 220 ods. 2 CSP. Žalovaný svojím konaním v rozpore so zákonom spôsobil žalobcovi majetkovú ako i nemajetkovú ujmu, keď sa na úkor žalobcu

bezdôvodne obohatil, pričom žalobca musel následne vyhľadať právne poradenstvo a iniciovať súdny spor za účelom ochrany svojich majetkových práv. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Na podporu svojich tvrdení poukázal na početnú judikatúru krajských súdov v obdobných veciach. Žalovaný v rámci odvolania neuviedol také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Ďalšie vyjadrenia neboli stranami sporu podané.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Rozsudok je v napadnutom vyhovujúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 3.6.2021 o 9.25 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP, § 378 ods. 1 CSP.

9. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (§ 193 CSP) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (§ 194 ods. 2).

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP je naplnený pri mylnej aplikácii právnych predpisov súdom na zistený skutkový stav, ktorá situácia nastáva v prípade, ak bol použitý iný právny predpis, než ktorý mal súd správne použiť alebo bol aplikovaný síce správny právny predpis, ale tento bol nesprávne

interpretovaný, prípadne bol na zistený skutkový stav nesprávne aplikovaný, keď súd vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a tomu predchádzajúcemu procesného postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že vykonané dôkazy súd vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok žalobcu správne právne posúdil, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody uplatnené žalobcom neboli naplnené.

14. Dôvody rozsudku sú presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného v prevažnej miere boli už predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva nasledovné:

Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Žalobca si v konaní uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu porušenia práv a povinností žalovaného ako veriteľa. Svoj nárok založil na právoplatnom rozsudku, ktorým súd uložil povinnosť žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie v dôsledku konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným z dôvodu absencie zákonných obligatórných náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany sporu uzavreli. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal žalovaný poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 € (reálne poskytol len 1.132,51 €), pri úrokovej sadzbe 70,01 %, RPMN 66,80 % a celkovo mal žalobca žalovanému uhradiť sumu 3.698,40 €. Žalovaný ako veriteľ spotrebiteľského úveru je v súlade so zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj zák. č. 250/2007 Z. z. povinný konať s odbornou spôsobilosťou a nesmie konať v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ak žalovaný ako veriteľ uzavrel so žalobcom zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahovala všetky obligatórne náležitosti a zároveň zaviedol spotrebiteľa ohľadom reálnej výšky úveru ako aj RPMN (nemôže byť nižšia ako úroková sadzba, keďže musí zahŕňať všetky náklady spojené so spotrebiteľským úverom), a za takto poskytnutý úver žiadal odplatu prevyšujúcu maximálnu prípustnú výšku odplaty podľa nariadenia vlády SR § 87/1995 Z. z. ako aj neprimerané úroky v rozpore s dobrými mravmi, dopustil sa protiprávneho konania, pričom sa na úkor žalobcu aj bezdôvodne obohatil. Svojím konaním porušil svoju povinnosť konať s odbornou spôsobilosťou a v súlade so zákonom, a tým pádom aj práva žalobcu ako spotrebiteľa. Žalobca si svoje nároky z porušenia povinností veriteľa a práva spotrebiteľa riadne uplatnil na súde pričom bol so svojimi nárokmi úspešný, preto splnil jednu zo zákonných požiadaviek na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Druhou

zákonnu požiadavkou je primeranosť samotného finančného zadostučinenia, v súvislosti s ktorou odvolací musí konštatovať, že vo výške 500 € je primeraná, vzhľadom na hroziacu a v konečnom dôsledku aj vzniknutú ujmu vo forme bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo výške 1.772,15 €. Tvrdenie žalovaného, že na vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie sa vyžaduje reálne vzniknutá ujma sa nezakladá na pravde, nakoľko aj zo samotného ust. § 3 ods. 5 ako aj z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že na priznanie tohto nároku postačuje ak ujma spotrebiteľovi len hrozila a zároveň sa od neho nevyžaduje ani preukazovanie vzniknutej ujmy. Odhliadnuc od toho však žalobcovi ujma aj reálne vznikla.

18. Odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, podľa ktorého ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.

19. Odvolací súd má za to, že pri hrozacej ujme vo výške 2.642,94 € (ako sumy reálne zrazenej zrážkami zo mzdy žalobcu po odpočítaní sumy poskytnutého úveru) je suma finančného zadostučinenia vo výške 500 € primeraná, keďže ide len o približne pätinu sumy z mozgnej hrozacej ujmy.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania má protistrana, teda žalobca.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).